

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Ferneckým ve věci

žalobce: **X**, narozen X
státní příslušnost X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2026, č. j. CPR-40668-10/ČJ-2025-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

- 1. Soud se v nynější věci zabývá zákonností rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, zejména řádným zjištěním skutkového stavu věci a zdůvodněním závěrů správních orgánů.
- 2. Žalobce pochází z X. Dne X přicestoval do X na vízum typu D s platností na 30 dnů. V říjnu 2024 odcestoval do České republiky (ČR), přičemž se dostavil X na policii k řešení svého neoprávněného pobytu. Ta, konkrétně Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie (OCP), s ním zahájila řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (zákon o pobytu cizinců). Žalobce byl Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vyslechnut, vyjádřil se k pobytové historii, vazbám na území a návratu do země původu. Ač uvedl, že v X neměl práci a nebylo mu vydáno pobytové oprávnění, cestou mezinárodní policejní spolupráce OCP zjistil, že žalobci bylo v X vydáno povolení k pobytu, jež však bylo k 16. 1. 2025 zrušeno (k 10. 1. 2025 byl ukončen pracovní poměr). OCP proto vycházel z toho, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně od 17. 1. 2025 do 18. 10. 2025.

3. Rozhodnutím z 9. 11. 2025, č. j. KRPA-328543-14/ČJ-2025-000022-SV (prvostupňové rozhodnutí) poté uložil OCP žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce 1 roku. Dobu k vycestování stanovil do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
4. Žalobce se bránil odvoláním, v němž namítl, že OCP nepostavil na jisto, že by cizinci nehrozilo nebezpečí smrti či mučení v případě návratu do vlasti. Připomněl, že se zadlužil velkou částkou, aby mohl do X přicestovat a v současnosti po něm pátrají lichváři. Napadl i obsah závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince. Dále žalobce namítl nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. OCP neměl zohlednit veškerá rozhodná hlediska.
5. Žalovaná si vyžádala potvrzení závazného stanoviska k možnosti vycestování, v záhlaví označeným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) poté odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo jednoznačně prokázáno, přičemž žalobce jej v odvolání nerozporoval. Dále se zabývala přiměřeností dopadů prvostupňového rozhodnutí, přičemž se ztotožnila se závěry OCP. Neshledala, že by měl žalobce v ČR vybudované zázemí, které by bylo pro jeho rodinný a soukromý život překážkou při návratu do země původu. Délka zákazu vstupu na území EU a smluvních států pak patří do diskreční pravomoci OCP. Ten délku odůvodnil dostatečně, přihlédl k okolnostem ve prospěch i neprospěch žalobce, a zvolil délku úměrně, odpovídající i ustálené správní praxi. Žalovaná odmítla i námitku, že by žalobci hrozilo v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou, v níž se domáhal jeho zrušení. Vzneshl dva žalobní body.
7. Pochybení žalované shledával především v tom, že se dostatečně nevypořádala se skutečností, že žalobce disponoval X povolením k pobytu, jehož platnost byla zrušena. Správním orgánům se totiž nepodařilo zjistit, zda mohl žalobce vědět o tom, že mu bylo povolení k pobytu zrušeno, jelikož žádné rozhodnutí o zrušení pobytu nepřevzal. Samotná informace o tom, že povolení k pobytu v X je již neplatné, nepostačuje k tomu, aby bylo žalobci kladeno k tíži, že jeho nelegální pobyt stanovuje správní orgán od 17. 1. 2025, bez toho, aniž by měl správní spis o zrušení povolení v X či by měl podrobnější zprávu ze strany X o celkové pobytové historii žalobce. Správní orgány vycházely toliko z kusých informací, díky kterým však není možné dostatečně posoudit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Tím došlo i k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád), neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.
8. Žalovaná se dále dle žalobce nedostatečně vypořádala i s nepřiměřeností správního vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 37, č. 3330/2016 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

NSS, s tím, že správní orgány zde nedisponují správním uvážením. Odkázal rovněž na rozsudek NSS z 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 34, s tím, že správní orgány nezjistily a dostatečně nevyhodnotily veškerá hlediska posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Žalobce pobýval na území ČR pouhých pár měsíců, během kterých nepáchal žádnou trestnou činnost a žil zde v domnění, že je zde legálně, neboť disponoval X povolením k pobytu, o kterém netušil, že bylo zneplatněno. Vyhoštění v délce 1 roku je nepřiměřené a odporuje správní praxi v obdobných věcech. Je otázkou, zda neměla být věc překvalifikována směrem k povinnosti opustit území.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí. Odkázala na správní spis a napadené rozhodnutí a setrvala na závěru, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, doloženo a dostatečně zdůvodněno. V řízení nedošlo ani k procesním pochybením. Žalovaná se vypořádala se všemi podstatnými tvrzeními žalobce.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Žalobu podala osoba k tomu oprávněná; učinila tak po vyčerpání řádných opravných prostředků a včas. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Na ústní jednání konané dne 25. 5. 2026, se nikdo z účastníků/jejich zástupců nedostavil, ačkoli byli řádně a včas předvoláni. Z jednání se omluvila toliko žalovaná, jež nepožadovala jeho odročení; omluvu žalobce (jeho zástupce), jenž přitom nařízení jednání požadoval, soud neevduje. Soud tudíž v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. věc projednal bez účasti stran. Jde-li o dokazování, vyšel z toho, že má k dispozici spisový materiál, z jehož obsahu bude vycházet. Strany nevznesly žádné důkazy nad jeho rámec. Při jednání soud rovněž vyhlásil rozsudek.
12. Žaloba není důvodná.
13. Žalobce snesl dva žalobní body, v nichž velmi obecně poukazoval na nepřezkoumatelnost, potažmo nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Ani jednomu žalobnímu bodu soud nemohl přisvědčit, správní orgány vycházely z dostatečného rozsahu podkladů a svá rozhodnutí a závěry též přezkoumatelně zdůvodnily. Žalovaná též zcela dostatečně vypořádala odvolací námitky žalobce. Její závěry považuje soud v kontextu žalobních bodů i za věcně správné.
14. Nejprve k námitce, že se správním orgánům nepodařilo zjistit, zda mohl žalobce vědět o tom, že mu bylo povolení k pobytu zrušeno, a že si měly vyžádat podrobnější zprávu z X. Žalobce tím zpochybňoval naplnění důvodu správního vyhoštění, který spočíval v protiprávním jednání v podobě neoprávněného pobytu na území států EU.
15. Žalobci totiž bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podle něj policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění *až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn*. Potom je skutečně zásadní zjistit, že cizinec pobývá na území EU či smluvních států nelegálně, bez oprávnění k pobytu. A tato zjištění též v odůvodnění rozhodnutí řádně popsat. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

16. To správní orgány učinily v dostatečné míře. Soud zdůrazňuje, že žalobce v průběhu správního řízení nerozporoval, že pobýval v ČR nelegálně. Netvrdil a nenamítal, a to ani v odvolání, že o zrušení X povolení k pobytu nevěděl. Z povahy věci se tak správní orgány nemusely v odůvodnění svých rozhodnutí touto otázkou podrobněji zabývat. To je samozřejmě nezbavovalo povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností v souladu s § 3 správního řádu, nicméně - opětovně - žalobce nelegální pobyt na území ČR nerozporoval. Ve skutečnosti sám vypověděl, že v X žádné povolení nezískal, přestože zaplatil zprostředkovateli. Byly to správní orgány, které zohlednily informaci, že žalobce ve skutečnosti po část období X povolení měl, proto dobu pobytu stanovily v jeho prospěch až od 17. 1. 2025.
17. Jestliže přitom žalobce na policii vypověděl, že pobytové oprávnění v X nezískal, nemůže se nyní (poprvé až v řízení před soudem) důvodně dovolávat toho, že o zrušení oprávnění nevěděl, resp. po správních orgánech požadovat, aby v tomto směru prováděly další zjišťování. Žalobce při pobytu na území ČR zjevně nevycházel z toho, že jakýmkoliv pobytovým oprávněním disponuje. Kromě toho, pro vlastní naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců není rozhodné, zda žalobce o zrušení svého pobytového oprávnění věděl, či nikoli. Podstatné je, zda byl k pobytu objektivně oprávněn. Cizinci jsou ostatně povinni pobývat na území v souladu s právními předpisy a informovat se rovněž o podmínkách, za kterých mohou na území pobývat. Nebylo proto potřeba ani zjišťovat bližší okolnosti zrušení pobytového oprávnění či si opatřovat správní spis X orgánu. Institut správního vyhoštění není správním trestem, ale toliko správním opatřením, kterým stát vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Pro jeho uložení tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze z 19. 9. 2025, č. j. 49 A 1/2025 - 23, či rozsudek NSS z 2. 11. 2016, č. j. 8 Azs 115/2016 - 37).
18. Důvodným soud nemohl shledat ani druhý žalobní bod, podle něhož správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry dostatečně neodůvodnily. Soud připomíná, že dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlednit zejména *závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu *veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
19. Správní orgány zohlednily všechna hlediska předpokládaná zákonem i žalobcem citovanou judikaturou. Žalobce neuváděl a později v odvolání nenamítal takové skutečnosti, z nichž by šlo na nepřiměřenost dopadů správního uvážení do jeho soukromého a rodinného života usuzovat. Naopak, v odvolání i žalobě setrval na ryze obecné argumentaci, představující v zásadě jen citaci základních judikатурních východisek, jež správní orgány nijak nezpochybňovaly a řídily se jimi. Vyhodnotily všechny aspekty nutné k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž vyšly zejména z vlastní Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

výpovědi žalobce. Zohlednily, že žalobce nemá žádné vazby na území ČR, zohlednily jeho věk i zdravotní stav i další dopady do života žalobce (viz str. 5-6 prvostupňového a str. 4 napadeného rozhodnutí). Žalobce s jejich závěry ve skutečnosti nepolemizuje, soud proto v podrobnostech na obě správní rozhodnutí odkazuje. Nevidí důvod opakovat již jednou správně řečené. Toliko dodává, že správní orgány na podkladě závazného stanoviska a potvrzujícího závazného stanoviska zhodnotily též to, zda je vycestování žalobce do země původu možné. V tomto směru již přitom žalobce jejich závěry v žalobě dále nezpochybňoval, přezkumem závazných stanovisek se proto soud nezabýval.

20. Soud má konečně za to, že se správní orgány dostatečně vypořádaly i s uloženu délkou správního vyhoštění. K té ve shodě se žalovanou předesílá, že délka doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, záleží na uvážení správního orgánu. Ten ji samozřejmě musí stanovit v rámci zákonného rozpětí. Uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (např. rozsudek NSS z 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41).
21. Doba jednoho roku byla uložena v rámci zákonných mezí – žalobci mohlo být uloženo vyhoštění až na dobu pěti let. Správní orgány též úvahu o délce doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, dostatečně zdůvodnily. Při tom zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce: přihlédly k jeho spolupráci, ale též závažnosti protiprávního jednání (délka neoprávněného pobytu, důvod jeho příjezdu do ČR v podobě výdělečné činnosti bez povolení). S ohledem na výše uvedené přitom musí soud odmítnout námitku, že žalobce žil na území ČR v domnění, že je zde legálně. To jednoduše není pravda, neboť zde naopak pobýval v domnění, že mu pobytové oprávnění v X nebylo vyřízeno. Skutečnost, že se žalobce na území nedopouštěl trestné činnosti, je pak třeba vnímat jako základní povinnost každé osoby. Žalovaná nepochybila, pokud to neposoudila jako zvláštní polehčující okolnost ve prospěch žalobce. Námitku, že délka vyhoštění odporuje správní praxi v obdobných případech, pak žalobce nijak nerozvinul. Soudu není zřejmé, jaké obdobné případy má na mysli. Stěží se proto může danou otázkou podrobněji zabývat. V obdobně obecné rovině proto již jen doplňuje, že mu z jeho vlastní rozhodovací činnosti není známo, že by vyhoštění v délce jednoho roku bylo jakkoli excesivní.

V. Závěr a náklady řízení

22. Soud neshledal žalobu důvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I zamítl.
23. Výroky o náhradě nákladů II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Kasační stížnost by svým významem měla podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. května 2026

Mgr. Jan Ferfecký v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.